

[Chr. Nielsen.]

Naar man taler om, at man ikke paa staaende Fod er i Stand til enten at gaa ind for Forslaget eller gaa imod det, fordi man ikke kan overse Konsekvensene, ikke kan vurdere, hvad der ligger i de foreslaaede Ændringer, saa synes det mig, at det er at snakke uden om det egentlige. Hvis de paagældende Ordførere virkelig er i den Situation, at de ikke kan overse Konsekvenserne, at de ikke kan se det naturlige i disse Ændringer, saa maa det være, fordi der er noget i Vejen med dem selv; de maa mangle Kontakt med den Kreds af Medborgere, som berøres af dette Forslag. Blot den mindste Kontakt med Alders- og Invalidere modtagere i dette Land maatte kunne overbevise enhver om Nødvendigheden af de her foreslaaede Ændringer.

Naar man udtrykker sin Ængstelse for at jaskte Forslaget igennem, som man kalder det, saa vil jeg dertil sige, at man kan selvfølgelig ikke paastaa, at Venstre og de Konservativer tidligere har jasket paa dette Omraade. De har tværtimod givet sig saa god Tid, at det kun kan betegnes som Sabotage mod Forbedringer af denne Lovgivning. Jeg tænker her paa det Udvalg, der blev nedsat i Folketinget i 1946 paa Foranledning af de Forslag, som var stillet dels af det kommunistiske Parti, dels af Socialdemokratiet, Forslag, som blev henvist til et Udvalg. Udvalget holdt kun eet Møde og sov derefter sin Tornerosesøvn gennem et Aar. Naar man saa tilmed taler om, at hvis man hurtigt fører dette Lovforslag igennem Landstinget, vil det nedbryde Respekten, saa maa jeg sige, at jeg synes, at de paagældende Ordførere her anvender alt for stærke Ord. Thi den Maade, man hidtil fra de paagældende Partiers Side har stillet sig paa med Hensyn til denne Lovgivning, har i højeste Grad været af en saadan Art, at det netop har medvirket til at nedbryde Respekten for den danske Rigsdag.

Naar man fra de Konservatives og fra Venstres Side stiller sig modvillig over for de foreslaaede Ændringer og forsøger at faa nedsat et Udvalg for at forhale Sagen, kan jeg ikke se andet end, at det er saare rigtigt, som den højtærede Formand for dette høje Ting for nylig udtrykte sig i Dagspressen, at Landstinget maa betragtes som et Omsvøbsdepartement.

Socialministeren (Strom): Jeg takker de ærede Ordførere for de Partier, der har givet Tilslutning til Lovforslaget.

Jeg vil gerne knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat fra forskellig Side.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist mener, at der er gaaet saa kort Tid siden den Revision, der fandt Sted i 1946, at man endnu ikke kan bedømme Virkningerne deraf. Dertil vil jeg sige, at det kan man bestemt, fordi man manøvrerer med faste Satser. Man ved i Forvejen, hvor meget Alders- og Invalidere modtagerne faar paa Landet, hvor meget de faar i Provinsbyerne og hvor meget de faar i København. Den Lov, der blev gennemført i Juli 1946, indeholdt faste Satser, saa Virkningerne kan ikke være ukendt for nogen. Kommunerne formaar ikke at ændre paa det, Rigsdagen har vedtaget, saa naar det ærede Medlem Hr. Elmquist mener, at vi skal foretage en virkelig Undersøgelse af, hvordan Loven virker, maa jeg altsaa sige, at som Loven er, saaledes virker den, og saaledes skal den virke. Det er Rigsdagens Mening, at naar der bliver vedtaget en Lov paa disse Omraader, saa skal den virke saadan. Vi kan altsaa ikke ved at spørge Kommunerne faa nogen som helst anden Besked end den, at den Lov, som er vedtaget af Rigsdagen, virker med de Beløb, som Rigsdagen har vedtaget.

Dernæst siger det ærede Medlem Hr. Elmquist, at naar det første Beløb skal udbetales den 1. Februar, og Loven først skal træde i Kraft den 1. April, er der god Tid. Nej, det er der ikke. Medlemmer i det andet høje Ting gjorde jo netop opmærksom paa, at hver eneste Gang, Rigsdagen vedtager en Lov af denne Karakter, gaar der lang Tid for Kommunerne med at gennemføre Loven. Af den Argumentation lod jeg mig overbevise. Det oprindelige Lovforslag havde jo tilbagevirkende Kraft fra 1. December, og man mente, Kommunerne skulde have 3 Maaneder til at gennemføre de Ændringer, vi vedtog her. Ud fra de Betragtninger var det, at det andet høje Ting gik med til Forslaget i den Affattelse, det nu har, hvorefter der altsaa til 1. Februar skal ydes Rente-modtagerne et ekstra Beløb paa en Maanedes Rente, og hvorefter Loven som Helhed skal træde i Kraft til 1. April. Da Kommunerne altsaa skal have en 3—4 Maaneder, som der blev sagt i det andet høje Ting, til virkelig at sætte en Lov af denne Karakter i Kraft, beder jeg meget indtrængende om, at man nu ogsaa giver Kommunerne den Tid, de skal have til Lovens Gennemførelse i Praksis.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist mente ogsaa, at der ikke var givet Landstingets Medlemmer Tid til at undersøge Mulighederne paa disse Omraader. Ja, jeg har altsaa fremsat Lovforslaget med Bemærkninger den 9. December, og det er ogsaa